

ובהקדים דבר חידוש בנוגע לעבודת יהכ"פ, שאף שבדרך כלל עבודה בשמאל פסולה²³⁷, אבל ישנו יוצא מן הכלל — בעבודת הקטורת דיווכ"פ בעת הכנסתה לפני ולפנים, לקדש הקדשים — שלא זו בלבד שהותה עבודה בשמאל, אלא מלבת ה纯洁ה נקבע שהעבודה צריכה להיות בשמאל דוקא:

בעבודת הקטורת יש שני עניינים: (א) המחתה עם הגחלים, (ב) כף הקטורת. ומובן, שהגחלים הם הطفال, ואילו העיקר היא הקטורת. וסדר העבודה הוא — כדאיתא במשנה²³⁸: "נטל את המחתה בימינו, ואת הCPF בשמאלו". ופרק בגדרא: "יציבא באරעה וגוירא בשם שמייא"? ! ומשני, "זו מרובה (וכבדה ליקח, צריכה ימין²³⁹ וזו מועטה)" (מן כובד המחתה אינו יכול לשובלה בשמאלו עד הארון, לפיכך נוטל המחתה בימינו וכף הקטורת בשמאלו²⁴⁰).
והגע עצמן:

מדובר אודות כהן גדול — עליו נאמר²⁴¹ "ויבדל אהרן להקדישו קדושים", נוסף לכך ש"זרע לו כולו מובלט לעבודת המקדש"²⁴²; אודות יום הכהנים — יום המקודש מכל השנה, קדש הקדשים בעניין הזמן; ואודות הכנסת לקדש הקדשים במקום, לפני ולפנים, ובקדש הקדשים גופא — בנוגע לעבודת הקטורת, שהיא העבודה הכי נעלית דיווכ"פ, שכן נקראת בגדרא בשם "יציבא".
ודוקא שם — נוטל כף הקטורת בשמאלו, ודוקא באופן כזה נכנס לkadש הקדשים!

וכל זה למה — לא מצד הנשמה, שכן, "covod המחתה" אינו nogeu לנשמה; מצד הנשמה — הרי אדרבה: הנשמה חפיצה בקטורת, שהיא העיקר, יותר מאשר בגחלים, שאינם אלא הطفال; אלא מי, זה דבר קשה עברו הגוף ובשר הגוף של הכהן ג', וכיון שהעבודה צריכה להעשות בידי הגוף שציך לבורה ולזככה ("איבער-ארכטען"), ויד גשמיית כזו שיכול להיות בה חיליות ("יד כהה") — לא חיליות ברוחניות, אלא חיליות מצד הבשר הגוף, שכן מחלוקת את העבודה באופן כזה שהקטורת הייתה העיקר תהי' בשמאלו.

(241) דברי הימים-א כג, גג. הובא ברמב"ם הל' כל המקדש רפ"ד.

(242) רמב"ם שם רפ"ג.

(237) רמב"ם הל' בית המקדש פ"ה ה"ה.
(238) יומה מז, א.

(239) פרשי שם.

(240) רמב"ם הל' עבודה יהכ"פ רפ"ד.

וזהו רצונו של הקב"ה — שבעת הכנסתה של קדש הקדשים בנפש בקדש הקדשים שבזמן לקדש הקדשים שבמקומם, תה"י מודגשת מעלה השמאלי — יצ"ר שנחפץ לטוב, "טוב מאד"¹³¹, שזוהי מעלה בעלי תשובה (ולא המעלה דימין שהוא מעלה הצדיקים), ובאופן כזה דוקא נכנסים לקדש הקדשים, ופעלים הענין ד"סלחתן בדברך"²⁴³, מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון²⁴⁴, ואדרבה, שנעשה מרצויה יותר מכמו שהוא לפניו.

מו. ויתירה מזה — בימי הפורים:

שמו של היורט אינו "גורלוות", אלא "פורים", "על שם הפור" — בלשון של גויים, ולא סתם גויים, אלא כמו המן, שנקרא "צורה היהודים"²⁴⁵, דלא כביהוכ"פ שאין בו עניין של "פור", כי אם "גורלוות". והיינו לפי שהתשובה דיווחכ"פ היא בקדש גופא, עד לאתבאה צדיקיא בתיבותה²⁴⁶; אבל לאחרי כן, משהרב ביהם²⁴⁷, נעשה עניין התשובה לא רק באופן של דקות וזיכוך, כמו "שהורה תשוב אל האלקים אשר נתנה", אלא תשובה פשוטה — על חטאיהם, ועוד גם על הפשעים, אלו המרדים¹⁰¹, הינו, שמורד ברבולנו¹⁶⁸... ויתירה מזה: יודע את רבוינו ומכוין לו...

כאן לא מדובר אודות שמאלו של כהן גדול; מדובר אודות יהודי פשוט, ועוד שאפילו גרים בכלל, וגם עבדים משוחררים בכלל, ועוד שיש דעתה בפוסקים שאפילו עבדים שאינם משוחררים חיבים בעניני הפורים²⁴⁹. ואעפ"כ, פועל יהודי ע"י מסירת נפשו... — "זונחוףך הווא", "מאבל" (שגורוע יותר ממיתה רח"ל) "ליום טוב"²⁵⁰, שהוא נעלם יותר מימות ההול, ולא עוד אלא שבונגע לעניינים של שמאלו, כמו לבושים, הנה לבושים יוט צרכיים להיות נאים יותר מלבושי שבת (כਮבוואר בפוסקים²⁵¹), וביר"ט ישנו החיוב דשםחה בבשר ובין²⁵², ועי"ז נעשה הענין ד"פורים", שיש בו חידוש גם לגבי יהוכ"פ —

(248) לשון חז"ל — ת"ו"כ ופרש"י בחוקותי כו, יד. ועוד.

(243) שלח יד, כ.

(244) פרשי"י תשא לג, יא. ועוד.

(249) ראה שיחת פורים תש"ט סס"ב

(245) אסתר ג, י"ד. ועוד.

ויאלך (תו"מ חכ"ה ס"ע 152 ואילך). וש"ג.

(246) ראה זח"ג קג, ב. לקו"ת דרושי

שמע"צ צב, ב. וככ"מ.

(250) אסתור ט, כב.

(247) קהילת יב, ז. ורואה לקו"ת ר"פ האזינו.

וש"ג.

ובכ"מ.

(251) פסחים קט, א. שו"ע אדה"ז שם.